

Intoarcerea la Dumnezeu a lui Manase

Intoarcerea la Dumnezeu a lui Manase

Cercetand ce ne spune Vechiul Testament despre imparatul Manase, sa vedem intai imprejurarile in care a trait; in al doilea rand sa cercetam starea lui de pacat; si, in al treilea rand, sa vedem cum a fost vindecat de pacat, incat a recunoscut ca Domnul este Dumnezeu.

Acest om era nascut din parinti credinciosi. Tatal lui a fost Ezechia, despre care ni se vorbeste in cartea 2 Imparati 18.3-6: "El a facut ce este placut inaintea Domnului, intocmai cum facuse tatal sau David. A indepartat inaltimile, a sfaramat stalpii idolesti, a taiat astarteele si a sfaramat in bucati sarpele de arama pe care-l facuse Moise, caci copiii lui Israel arsesera pana atunci tamaie inaintea lui: il numeau Nehustan. El si-a pus increderea in Domnul, Dumnezeul lui Israel; si dintre toti imparatii lui Iuda, care au venit dupa el sau care au fost inainte de el, n-a fost niciunul ca el. El s-a alipit de Domnul, nu s-a abatut de la El si a pazit poruncile pe care le daduse lui Moise Domnul." Deci Ezechia, tatal lui Manase, era un om credincios, un om dupa inima lui Dumnezeu.

Ezechia era si un om al rugaciunii. In Cuvantul lui Dumnezeu ne sunt pastrate doua imprejurari in care el se roaga lui Dumnezeu si este scapat in chip minunat. O imprejurare este aceasta: un imparat pagan al asirienilor navaleste in imparatia lui si el se vede mic ca sa i se poata impotrivi. Atunci Ezechia se adreseaza Domnului si rugaciunea ii este ascultata: este scapat de vrajmasii lui si ai poporului. O alta imprejurare este istorisita in 2 Imparati 20.3, cand Dumnezeu l-a vindecat de boala prin care trecea si, mai mult decat atat, i-a daruit inca cincisprezece ani de viata. Prin urmare era un om cu teama de Dumnezeu, un om evlavios, un om credincos.

Despre mama lui Manase nu ni se spune prea mult, dar ni se da la 2 Imparati 21.1 numele ei: Heftiba. Acest nume inseamna "Domnul gaseste placere in ea." Prorocul Isaia 62.4 intrebuinteaza traducerea aceasta a numelui ei: "Domnul gaseste placere in ea," cu aplicatie deosebita la oamenii lui Dumnezeu, ceea ce ne face sa tragem incheierea ca si mama lui Manase era o femeie credincioasa.

Prin urmare, aceasta era una din imprejurarile in care a trait Manase.

O alta imprejurare este ca Manase a fost nascut in cei din urma ani ai vietii lui Ezechia. El avea doisprezece ani cand a murit tatal sau, prin urmare a fost nascut in cei cincisprezece ani pe care i-a mai daruit Dumnezeu lui Ezechia. Si fireste, in acest timp tatal si-a plecat inima spre cel din urma vlastar al familiei. Aceasta dragoste fireasca, necalauzita de Dumnezeu, face rau aceluia asupra caruia se revarsa: multe neghiobii ii sunt trecute cu vederea si uneori este lasat sa-si urmeze drumul lui, din cauza dragostei rau inteleasa. Ezechia s-a purtat aici ca si alti credinciosi despre care citim in Cuvantul lui Dumnezeu: ca Eli, care a vazut inclinarile rele ale copiilor lui si n-a luat nicio masura impotriva lor; ca si David care a avut doi baieti mai rasfatati, Adonia si Absalom si care, tot asa, n-au fost mustrati la timp si nu li s-a zis macar: de ce faceti lucrul acesta? Si este cunoscut din Cuvantul lui Dumnezeu cum acestia s-au ridicat impotriva tatalui lor David, ca sa-i ia domnia.

Si Manase, crescut in felul acesta, a fost ridicat la o situatie inalta, la o varsta nepotrivita. El a ajuns imparat la varsta de doisprezece ani, prin urmare a fost scos din copilaria lui si pus intr-un loc care este pentru oameni mai in varsta. Se spune in Cuvantul lui Dumnezeu: "Vai de tine, tara al carei imparat este un copil." Fireste ca in aceasta situatie este calea deschisa pentru toti lingusitorii, care inteleg sa cultive tocmai partea rea a tanarului acestuia, ca sa-i capete favoarea.

Iata dar imprejurarile in care se naste si in care incepe sa traiasca acest om: nascut din parinti credinciosi, nascut in ultimii ani ai vietii tatalui lui si apoi ridicat la o treapta nepotrivita cu varsta lui.

Acum sa vedem starea lui inaintea lui Dumnezeu. Ni se spune despre Manase: "el a facut ce este rau inaintea Domnului." Aceasta a fost viata lui inainte de a cunoaste pe Dumnezeu. Daca, in general, in viata lui se poate citi numai rau, apoi de aici, din acelasi capitol, se vad o multime de trasaturi ale acestui rau.

Ne gandim insa ce trist este pentru un copil, pentru un om crescut intr-o casa de credinciosi, sa ajunga sa se spuna despre el: "a facut ce este rau inaintea Domnului." Si Manase si-a luat ca tinta a vietii lui nu sfaturile tatalui sau si ale mamei sale, ci uraciunile neamurilor pe care Domnul le izgonise dinaintea copiilor lui Israel. Tatal sau indepartase acele uraciuni pentru ca Dumnezeu ii spusese asa si el mergea pe calea pe care i-a aratat-o Dumnezeu. Fiul sau, in loc sa calce pe urmele tatalui sau, s-a luat tocmai dupa ce inlaturase tatal sau, adica dupa uraciunile acelor neamuri pe care Domnul le izgonise si ale caror altare tatal sau le daramase.

Ceva mai mult, la versetul 3 se spune ca "a zidit iarasi inaltimile pe care le daramase tatal sau, Ezechia. A ridicat altare baalilor, a facut idoli astarteei si s-a inchinat inaintea intregii ostiri a cerurilor si i-a slujit." Prin urmare, nu era o simpla curiozitate, sa afle cate ceva despre idoli acestia straini, despre baali si astartee, pe care poporul Israel ii gasise in tara aceasta; nu era numai o simpla curiozitate, fiindca vedem ca nu s-a dus la un idol, ci s-a dus la toti si tuturor le-a ridicat inaltimile pe care le daramase tatal sau. Ba, mai mult, "si-a trecut fiii prin foc in Valea fiilor lui Hinom; umbla cu descantece si vrajitorii si tineau la el oameni care chemau duhurile si care-i spuneau viitorul. A facut din ce in ce mai mult ce este rau inaintea Domnului, ca sa-L manie."

Si, ca sa puna capat acestei porniri rele a inimii lui, de inchinare la idoli, a unit inchinarea aceasta cu cele mai mari grozavii, cu cele mai mari orgii. Este cunoscut cultul acestor idoli, indeosebi al astarteei, cand, sub pretextul inchinarii, slujirii acestei zeite, se dedau la cele mai grozave pacate. Si Manase era conducator, el doar era imparat.

Nu s-a multumit sa le ridice altare peste tot locul, prin vai, pe dealuri. "A zidit altare in casa Domnului, macar ca Domnul zisese: "In Ierusalim va fi numele Meu pe vecie." A zidit altare intregii ostiri a cerurilor, in cele doua curti ale casei Domnului." Prin urmare, a mutat altarele idoloilor acestora in casa Domnului, le-a asezat acolo unde numai Antihrist isi va aseza scaunul de domnie, cand va fi acea uraciune a pustiirii.

Dar nu numai atat. Tinand seama de pozitia lui inalta ca imparat, el nu a atras in inchinarea aceasta numai pe copiii lui, pe care i-a trecut prin foc in Valea fiilor lui Hinom, pentru acel zeu pe care Cuvantul lui Dumnezeu nici nu-l numeste aici, din pricina uraciunii in care este infatisat, dar a tras pe tot poporul in inchinarea aceasta la idoli. "Si Manase a fost pricina ca Iuda si toti locuitorii Ierusalimului s-au ratacit si au facut ce este rau mai mult decat neamurile pe care Domnul le nimicise dinaintea copiilor lui Israel."

Nu vor fi fost in popor si oameni care sa pastreze inchinarea la Dumnezeu viu si adevarat? Totdeauna a fost o ramasita. Insa atitudinea lui Manase fata de acesti oameni, va inchipuie cum trebuie sa fi fost, din clipa in care era cu trup si suflet predat idolilor, vrajitorilor, duhurilor necurate, de parca era o locuinta a Satanei. Intr-adevar, in 2 Imparati 21.16 citim: "Manase a varsat de asemenea mult sange nevinovat, pana acolo incat a umplut Ierusalimul de la un capat la altul, afara de pacatele pe care le-a facut si in care a tarat si pe Iuda, facand ce este rau inaintea Domnului."

Si, ca sa puna varf tuturor acestor nelegiuiri, spune Cuvantul lui Dumnezeu in versetul 10 ca el a facut aceste pacate cu toate ca a fost instiintat de Domnul ca drumul pe care merge este un drum rau. "Domnul a vorbit lui Manase si poporului sau, dar ei n-au vrut sa asculte." Deci a fost instiintat ca drumul pe care merge este un drum rau si totusi a mers mai departe pe el.

Nu este oare omul acesta, asa cum zugravesce prorocul Isaia in capitolul 1 pe poporul lui Dumnezeu? "Boul isi cunoaste stapanul si magarul cunoaste ieslea stapanului sau; dar Israel nu Ma cunoaste, poporul Meu nu ia aminte la Mine." Vai, neam pacatos, popor incarcat de faradelegi, samnata de nelegiuiri, copii stricati! Au parasit pe Domnul, au dispretuit pe Sfantul lui Israel. I-au intors spatele.. Ce pedepse noi sa va mai dea, cand voi va razvratiti din ce in ce mai rau? Tot capul este bolnav si toata inima sufera de moarte! Din talpi pana in crestet, nimic nu-i sanatos, ci numai rani, vanatai si carne vie, nestoarse, nelegate si nealinate cu untdelemn... De nu ne-ar fi lasat Domnul ostirilor o mica ramasita, am fi ajuns ca Sodoma si ne-am fi asemanat cu Gomora."

Veti zice: groaznic lucru, vrednic de dispretuit! Dar nu uitati, piatra pe care vrem s-o aruncam in omul acesta se poate sa loveasca pe fiecare dintre noi: si noi ne-am abatut de la calea placuta lui Dumnezeu si am umblat pe caile alese de inima noastra. Este o inchinare la idoli ori de cate ori nu tinem seama de Cuvantul lui Dumnezeu, ori de cate ori pornim pe calea maniei, ori de cate ori pornim pe calea desfranarii. Acestea sunt inchinari la idoli, ca si ale lui Manase.

Dar, daca am faptui numai noi pacatul, am fi numai noi vinovati si am suferi numai din pricina lui. Dar exemplul nostru pe care il dam celor din jur are urmari asupra lor. Pacatul niciodata nu se vrea faptuit singur, totdeauna cautam asociati, poate din simtamantul vag ca nu este bine ceea ce facem si cautam sprijin in dreapta si in stanga. Socotim ca daca mai tragem pe altii in astfel de pacate, vina noastra va fi mai usoara. Daca arde casa vecinului, ni se pare ca in casa noastra focul este mai putin violent. Asa suntem noi, de cand am parasit pe Dumnezeu, ajungem cu totul departe de incheierea unei judecati sanatoase.

Fapt este ca, intocmai ca Manase, si noi, prin faptul ca umblam pe caile alese de inima noastra, dam un exemplu rau copiilor nostri, rudelor noastre. Si cu cat suntem mai ridicati, cu atat influenta noastra este mai grozava si mai atragatoare pentru oameni. Daca tata face, daca si cutare face lucrurile acestea, desi ei sunt intr-o situatie in care ar trebui sa le fie rusine, apoi eu ce sa mai zic?

Noi ne ridicam impotriva lui Manase si zicem: Bine, sa fi facut el asa cum a facut, dar de ce sa prigoneasca pe acestia care nu aveau acelasi fel de a vedea ca al lui? Nu va grabiti, caci si noi facem la fel. Cati soti nu duc o viata amara din pricina sotilor necredincioase! Cate sotii nu traiesc zile grele de tot din pricina sotilor lor, pentru simplul motiv ca unul este credincios Domnului Isus si celalalt nu este! Nu facem noi aceeasi lucrare pe care o facea Manase cand se atingea de cei ce ramasesera credinciosi lui Dumnezeu? Indepartarea de Dumnezeu duce la acelasi fel de viata ca a lui Manase.

Si cu toate acestea, cu toate ca viata lui este asa de stricata, harul lui Dumnezeu este nemarginit de mare, rabdarea lui Dumnezeu este fara margini. Ar fi putut sa-l piarda din pricina nelegiuirilor lui, ca sa stinga pecinginea aceasta care se intindea peste tot Israelul. Ar fi putut. Dar nu, l-a lasat. Dumnezeu nu vrea moartea pacatosului, oricat de greu ar fi el cazut, oricat de mult s-ar fi indepartat el de Dumnezeu, ci vrea ca sa traiasca, vrea sa fie scos din starea de pacat in care se gaseste. Si intr-adevar, Manase a ajuns in aceasta situatie. El, care a fost o locuinta a Satanei, a ajuns o locuinta a lui Dumnezeu, prin intoarcerea lui la Dumnezeu.

Cum s-a facut aceasta intoarcere? A inceput prin suferinta. Asa suntem noi! Cand ne merge bine, bunatatea lui Dumnezeu ne indeamna la pocainta. Dar cine ia seama la glasul Domnului atunci cand este in valtoarea pornirii inimii lui? Pacatul ne este infatisat asa de dulce incat ni se pare ca, daca nu gustam din el, se desface pamantul deodata si intram in fundul pamantului. Noi trebuie sa-l facem! Cand ne merge bine, nimeni nu se gandeste la Dumnezeu. Uitati-va la temnicerul din Filipi, uitati-va la bogatul din evanghelie care avea un sarac la usa lui, uitati-va la celalalt bogat caruia i-a rodit tarina. Ei parca ar fi fost vorbiti, cand le merge bine nici nu se gandesc sa se intoarca la Dumnezeu. Cum insa vine un necaz, atunci incep sa se schimbe gandurile si parca ar veni omului mintea la loc.

Intr-adevar, peste acest imparat usuratic au venit capetenile ostirilor imparatului Asiriei, care au prins pe Manase, l-au legat cu lanturi de arama si l-au dus la Babilon, in inchisoare. Ajunsesa omul in aceasta situatie, in starea fiului risipitor: ar fi vrut sa aiba macar roscovele pe care le mancau porcii, dar nu le avea. Asirienii erau oameni cruzi si se purtau rau cu el. Si el, care a varsat atata sange nevinovat, se gande acum dintr-o clipa in alta ce ar putea sa-i faca oamenii acestia salbatici, rai, lui, care era atat de vinovat.

Dar necazul acesta are darul sa-l faca pe om sa-i vina mintea la loc, sa gandeasca sanatos. Ce bine este daca mintea aceasta vine la vremea cand putem sa ne mai folosim de ea si nu se intampla, asa cum a fost cu bogatul din evanghelie, caruia i-a venit mintea sanatoasa, dar prea tarziu, si atunci s-a gandit la tot raul pe care l-a facut nu numai lui, dar si fratilor lui si celor din jur, si si-a zis ca macar ei sa nu se chinuiasca impreuna cu el in acelasi loc.

Iata ca lui Manase i-a venit mintea sanatoasa la timp. Va fi recunoscut: Este drept ca am ajuns aici! Si-a adus aminte de vremea in care tatal sau a fost intr-o situatie ca si el: navalisera peste el asirienii si era in primejdie, dar a strigat la Dumnezeu. Si-a adus aminte si Manase de Dumnezeu, care poate sa-l scape din necaz. Si iarasi, ca si fiul risipitor, va fi spus el: Ma voi scula, ma voi indrepta catre Dumnezeu pe care L-am suparat atata si li voi spue: Ai mila de mine, Doamne, ai mila de mine, scapa-ma din mana vrajmasului!

Si, lucru minunat, cand omul a ajuns smerit in fata lui Dumnezeu si in fata ochilor lui insusi, cand omul recunoaste ca a pacatuit impotriva lui Dumnezeu si striga la Dumnezeu, Dumnezeu Se poarta asa cum spune Cuvantul: "Cheama-ma in ziua necazului, Eu te voi izbavi si tu Ma vei proslavi."

"Cand a fost la stramtorare s-a rugat Domnului Dumnezeului lui si s-a smerit adanc inaintea Dumnezeului parintilor sai. I-a facut rugaciuni; si Domnul, lasandu-Se induplecat, i-a ascultat cererile." I-a ascultat rugaciunea si a calauzit in asa fel inima imparatului asirienilor incat acesta i-a dat drumul din inchisoare. Si Manase a fost repus in drepturile lui de imparat al lui Israel.

Da, Dumnezeu aceasta vointe. Harul Lui, indurarea Lui, nu se pot satura. Un singur suspin asteapta de la noi, sa ne smerim sub mana cea tare a Lui, sa-L chemam in ajutor si El ne va scapa.

Iata-l pe Manase acum intorcandu-se acasa. Vor fi rasuflat usurati cei putini care mai tineau la credinta in Domnul Dumnezeu, atunci cand el era in inchisoare, prizonier intr-o tara straina. Dar acum, cand au auzit ca vine, parca iar a inceput sa intre groaza in ei. El este! Dar nu se mai opreste in fata baalilor? Iata ca trece si de astarteea, nu se mai opreste. Auzim ca nici nu mai cheama pe vrajitori, nici duhurile necurate. Sa fie oare adevarat ca s-a intors la Dumnezeu?

Da, Manase incepe sa repare ceea ce a stricat, fiindca s-a intors la Dumnezeu cu adevarat. "A inlaturat din casa Domnului dumnezeii straini si idolul astarteei, a daramat toate altarele pe care le zidise pe muntele casei Domnului si la Ierusalim si le-a aruncat afara din cetate. A asezat din nou altarul Domnului, a adus pe el jertfe de multumire si de lauda si a poruncit lui Iuda sa slujeasca Domnului, Dumnezeului lui Israel." Iata, prin urmare, cum cei ce au ramas credinciosi Dumnezeului viu si adevarat isi unesc cantarile de lauda impreuna cu Manase, pentru ca l-a mantuit Dumnezeu si, mai mult decat atat, repara acum ceea ce a stricat. Ce minunat este harul lui Dumnezeu!

Si acum as vrea sa atrag atentia asupra a doua lucruri:

Daca este cineva care a fost incredintat de Duhul lui Dumnezeu ca prin pacatele si faradelegile lui este in aceeaasi stare ca si Manase pe care ni-l infatiseaza Cuvantul lui Dumnezeu, sa afle ca este har pentru toate, bunatatea lui Dumnezeu, indurarea Lui sunt nespuse de mari. El iarta orice pacat, iarta orice nelegiuire, pentru sangele Domnului Isus Hristos. Veniti la Domnul Hristos! Luati din acest har pe care ni l-a deschis crucea de pe Golgota. Folositi bunatatea si indurarea lui Dumnezeu, ca sa fiti spalati de pacatele dumneavoastra.

Dar, daca harul lui Dumnezeu este asa de mare, daca indurarea Lui este nemarginita, daca bunatatea Lui este nespuse de mare, sa nu fie aceasta o pricina ca sa traim mai departe in pacat. Dumnezeu l-a iertat pe Manase si Manase a cautat sa repare tot ceea ce a stricat. Acesta este un semn de intoarcere la Dumnezeu: ca omul se schimba, nu numai ca primeste iertarea pacatelor.

A fost iertat Manase, dar mult mai frumos ar fi fost sa duca o viata ca a aceluia despre care ni se spune in capitolul 34 din Cronici, ca Iosia: "El a facut ce este bine inaintea Domnului si a umblat in caile tatalui sau David: nu s-a abatut de la ele nici la dreapta nici la stanga." Este mult mai bine sa duci o viata ca a lui Iosia, de ascultare de Domnul, decat sa fii scapat ca prin foc. Adevarat, esti scapat, totusi ai dus o viata asa de zbuciumata si care a lasat un exemplu rau.

De aceea, folositi harul lui Dumnezeu cat se poate folosi si nu faceti din harul acesta o pricina ca sa ramaneti mai departe in pacatele dumneavoastra, cu gandul ca va poate veni mintea sanatoasa aici si nu va poate veni dincolo. Harul lui Dumnezeu este mare, intr-adevar, dar folositi-l acum, cand se poate folosi. Daca ramanem in pacatele noastre, nu ne va folosi nimic daca ne vom trezi la ganduri sanatoase si vom incerca sa alergam la harul lui Dumnezeu atunci cand va fi prea tarziu. Acum credeti in jertfa Domnului Hristos, care spala orice pacat si veti trai o viata spre slava lui Dumnezeu si veti fi de folos nu numai pentru dumneavoastra, dar si pentru toti cati vin in legatura cu dumneavoastra.

clickbible.org